

Jeg synes, det var en sølle melding. Vi har lagt vores konkrete bud på bordet. Vi har i Det Konservative Folkeparti forholdt os til de ømme spørgsmål. For mere end 2 år siden kom vi med vores sammenhængende forslag kaldet »Vækst og velstand«, og vi har indarbejdet vores helt konkrete forslag med beløb, satser og provenuvirkninger i vores finanslovudspil.

Man kan være uenig med os, fair nok, men jeg synes faktisk, at man så burde komme med egne forslag. Jeg synes, man burde kunne forvente, at Det Radikale Venstre blotlagde, hvilke forslag de synes man skal gennemføre.

Når jeg er så interesseret i de radikale holdninger til reformarbejdet, skyldes det, at jeg er i tvivl om, hvorvidt partiet er blevet banket så meget på plads af statsministeren, at det kun kan få lov til at dyrke temaet i nogle uforpligtende debatsammenhænge. Det vil unægtelig gøre reformarbejdet endnu vanskeligere, og det ærgrer os, for vi er i Det Konservative Folkeparti parat til at tage fat, og vi vil hellere end gerne gøre det sammen med regeringen og sammen med Det Radikale Venstre. Vi har faktisk hidtil troet, at vi måske havde en forbundsfælle i regeringen i Det Radikale Venstre, men noget tyder på, at Det Radikale Venstre har indstillet aktiviteten.

Det Konservative Folkeparti gik til finanslovforhandlingerne med det klare mål at nå et solidt resultat. Om det ville lykkes eller ej, afhængt helt og holdent af regeringens vilje til at give indrømmelser. Sådant var det sidste år, sådan var det også i år. Vi mødte op med vores eget udspil, »Balance 97«, som forfulgte to mål: For det første ville vi, at 1997 skulle blive året, hvor der bliver taget fat på de reformer og investeringer, der skal til for at sikre velfærdssamfundet fremover under de skærpede konkurrencevilkår. For det andet ville vi her og nu have rettet op på nogle af de områder, hvor velfærdssamfundet allerede i dag svigter menneskers naturlige behov for tryghed og valgfrihed. Det gjaldt sygehusområdet med de alt for lange ventelister, det gjaldt bekæmpelse af rocker- og narkokriminaliteten, og det gjaldt den urimelige lejeværdibeskatning på ejerboligen.

Samtlige vores forslag følger vismændenes råd med undtagelse af vores ønske om at lette beskatningen på jord og ejerboligen. Det er vi fuldstændig klar over, og vi skjuler det ikke for nogen. Vi stillede det ultimative krav, at 1997 skulle være året, hvor der bliver gjort op med gældsætningspolitikken. Der skal skabes balan-

ce på de offentlige budgetter ved hjælp af gedigne besparelser, krævede vi. Allerede på dette punkt var regeringen ikke leveringsdygtig. Da forhandlingerne brød sammen indeholdt regeringens sidste tilbud en balance, der alene var skabt ved hjælp af skattestigninger og en til lejligheden opfundet selskabskonstruktion. Af reelle besparelser med virkning på den offentlige saldo lå der mindre end 500 mio. kr. Det var naturligvis uacceptabelt for Det Konservative Folkeparti.

Det kan til gengæld ikke overraske, at regeringen sammen med venstrefløjen nu gennemfører en finanslov, der netop når balance ved hjælp af skattestigninger. Det kan vel heller ikke overraske, at regeringens bidrag til erhvervslivets konkurrenceevne ikke er at yde erhvervslettelser, men derimod erhvervsstramninger på ikke mindre end 1,7 mia. kr., og det sker vel at mærke i en situation, hvor vores konkurrenceevne i forvejen er faldende. Men det må dog alligevel overraske en del, at regeringen vil være bekendt at forpeste de forestående overenskomstforhandlinger med indgreb i aftalesystemet på ferieområdet. Og det sker oven i købet på et tidspunkt, hvor vi i øvrigt slås for at få EU til at respektere det danske aftalesystem. Jeg troede faktisk, at Socialdemokratiet var blandt de partier, der vil værne partssystemet med den tilhørende aftaleret.

Selv om der er en del utiltalende elementer i regeringens aftaler med venstrefløjen, er det værste ved den samlede finanslov faktisk alt det, der ikke bliver gjort. Der bliver ikke taget fat på de nødvendige reformer. Der bliver ikke gjort noget for at spare. Der bliver ikke gjort noget for at sikre en forbedring af den helt vitale konkurrenceevne, den konkurrenceevne, der siden 1993 er faldet med ikke mindre end 6 pct. Tværtimod gør man det modsatte. Regeringen gennemfører i strid med tidligere løfter opkrævningen af et nyt arbejdsmarkedsbidrag for arbejdsgiverne, til trods for at man i bemærkningerne til den oprindelige lov lovede, at det ikke ville blive gennemført, dersom konkurrenceevnen var faldende. Det hopper man højt og flot på og gennemfører alligevel nye erhvervsbelastninger.

Statsministeren har dekretet reformpause. Det forstår vi simpelt hen ikke, men det skyldes måske, at regeringen ganske enkelt ikke har ammunition til flere reformer. Planlægningen er indstillet, arbejdet nedlagt, og det forhold slører regeringen så ved skingert angreb på Det Kon-